

Nemačka paralisana štrajkom 3 miliona radnika i radnica

Nemačka je paralisana jednim od najvećih štrajkova od pada Berlinskog zida. Najveći nemački sindikati Verdi i EVG koji predstavljaju ukupno skoro tri miliona radnika i radnica železnice, aerodroma, luka, i javnog saobraćaja traže povećanje plata od 10,5% (Verdi) i 12% (EVG) za radnike u navedenim sektorima.

U pitanju je 24-časovna obustava rada kao upozorenje državi i kapitalistima. Međutim, ako uzmemo u obzir bogatu istoriju radničkog pokreta u Nemačkoj, gde čak i vodeći sindikati koji su po pravilu daleko od bilo kakve revolucionarne politike moraju da slušaju svoju dosta radikalniju radničku bazu, ne bi bilo neočekivano ako štrajk upozorenja preraste u nešto veće.

Osnovni razlog borbenosti i dobre organizovanosti dela radničke klase u Nemačkoj leži u bogatoj istoriji revolucionarnog sindikalizma i anarhokomunističkih pokreta koji su krajem 19. i početkom 20. veka igrali ključnu ulogu u radničkom pokretu u toj zemlji. Nakon sloma nacizma, u Zapadnoj Nemačkoj je 1960ih godina došlo do naglog prihvatanja komunističkih i anarhističkih ideja, pre svega među omladinom, dok je u Istočnoj Nemačkoj uprkos svim manama autoritarnog socijalističkog uređenja, državni sindikat FDGB imao važnu ulogu u normalizaciji nominalno kolektivističkih načela organizovanja na radnim mestima kroz radničke zborove.

Na našim prostorima ne postoji ništa slično ovakvom vidu sindikalnog organizovanja budući da su vodeći sindikati izuzetno korumpirani, vezani za političke partije i da ne postoji kultura radničkog otpora i vere u moć organizovane kolektivne borbe.

Današnja borba nemačkog radništva za bolje životne uslove je

direktna posledica drastičnog pogoršanja životnih uslova širom EU. Cene svih životnih namirnica su sve veće, kao i računi za struju, grejanje, i ostali troškovi života. Za sve to nemački radnici mogu da se zahvale politici evropske vladajuće klase koja svesno žrtvuje dobrobit radnika u svojim državama, zarad geopolitičkih interesa SAD koja je zaglavljena u tzv. proksi ratu sa Rusijom.

Države EU sankcijama i drugim iracionalnim potezima ne uništavaju samo životni standard svojih stanovnika, već posledično i svakodnevnicu radničke klase u zemljama kapitalističke poluperiferije, kao što je Srbija, i zemljama periferije u delovima Azije, gde se odvija veći deo proizvodnje za mnoge zapadne kompanije.

Jedan od načina na koje evropska finansijska i politička mafija pokušava da uspori pad životnog standarda svog stanovništva je kroz pojačanu eksploataciju radnika na periferiji, tako što im dodatno smanjuju plate, podižu zahteve proizvodnje, kao i cene svojih proizvoda u perifernim zemljama. U ovakvim okolnostima možemo zaključiti da nemački radnici recimo nemaju iste interese sa radnicima u Srbiji ili Indiji, jer nemačka država i kapitalisti odbijaju da im povećaju nadnice iz sopstvenih rezervi kapitala i profita.

Jedino radničkim internacionalizmom se može doći do toga da se interesi radnika u centru i periferiji kapitalističkog sistema poklope i da tako primoraju gazde da iz svojih džepova ispunjavaju radničke zahteve. Ono što smatramo razlogom za optimizam je masovno radničko organizovanje u zemljama poput Indije, Indonezije i Pakistana gde smo poslednjih godina videli štrajkove koji uključuju desetine miliona radnica i radnika u pojedinim zanimanjima kao što su industrija odeće, poljoprivreda, rudarstvo i elektrodistribucija.

Kroz simultani radnički pritisak u zemljama centra i periferije radnici mogu ugroziti ključne poluge profita kapitalista jer kada imamo u Španiji proteste protiv

eksploatacije u Zari (koji traju već mesecima) a za to vreme štrajkove u Zarinim fabrikama u Aziji, radnici dobijaju daleko jaču pregovaračku poziciju.